

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 329/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., H., zastúpeného advokátom JUDr. V. Š., H., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv garantovaných v čl. 20. ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 6/2009 z 1. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. mája 2009 doručená sťažnosť J. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie v záhlaví označených základných a iných práv rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 6/2009 z 1. apríla 2009.

2. Sťažovateľ uviedol, že v označenom konaní prišiel *«takpovediac o nespochybniteľnú dedovizeň, prostredníctvom tzv. Kúpnej zmluvy..., ktorej nielenže nebol účastníkom, ale ktorá neobsahovala ani jeho takto „podivuhodným spôsobom údajne odpredaní“ parcelu č. 612»*, čo zakladá *„dôvod pre náležitú nápravu veci na základe predmetnej sťažnosti“*.

3. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd konštatoval, že označené práva boli napadnutým rozhodnutím krajského súdu porušené, toto rozhodnutie zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie.

4. Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd pri konaní podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva.

8. Ústavný súd vo svojej judikatúre viackrát zdôraznil, že všeobecný súd v zásade nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv hmotného (vecného) charakteru, kam patrí aj právo vlastníť majetok, resp. že „vlastnícke právo požíva rovnaký zákonný obsah a ochranu“, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprávne princípy postupu, ktoré vyplývajú z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Sťažovateľ síce namietal porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale ústavnému súdu v tomto smere neponúkol žiadnu ústavnoprávnu argumentáciu, na základe ktorej by mohol konštatovať, že k porušeniu označeného procesného práva v predmetnom konaní skutočne (objektívne) došlo. V podanej sťažnosti len polemizuje s výkladom jednoduchého práva krajským súdom (arg. „žonglovanie s parcelami ap.“), žiada prehodnotiť ním zistený skutkový stav veci atď., čím ústavný súd stavia do pozície ďalšej prieskumnej inštalácie všeobecného súdu, ktorou zjavne nie je (porov. čl. 124 a nasl. a čl. 141 a nasl. ústavy).

10. Ústavný súd je totiž súdnym orgánom verejného (nie súkromného) práva, ktorý nemôže prehodnocovať dôkazy ani spochybňovať prijaté právne závery všeobecného súdu za predpokladu, že tieto extrémnym spôsobom nevybočujú zo zákonného rámca. Takýto rozpor však sťažovateľ netvrdil a ani ústavným súdom zistený nebol.

11. Ústavný súd preto zo všetkých uvedených dôvodov bez ústneho pojednávania odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2009